

Per que?

PER QUE moren xiquets de fam
quan hi ha prou menjar per alimentar
tot el mon?
PER QUE sen tants,
encara hi ha gent sola?
PER QUE se'ls diu als míssils guardians
de la pau,
quan la seu finalitat és matar?
PER QUE una dona no està segura ni a
ca d'ella?
Amor és odi,
guerra és pau
no és sí
i tots som lliures.

Però algú té que respondre,
eixe temps està per arribar,
quan els cegs se lleven la bena
i els que no parlen diguen la veritat.
Entre totes estes preguntes i contradiccions,
hi ha alguns que busquem la pau.

TRACY CHAPMAN 1986

Per a un xiquet el món es trobe ple de contradiccions, ningú el compren i viu en un entorn d'adults excessivament ocupats per poder aclarir-li els seus dubtes.

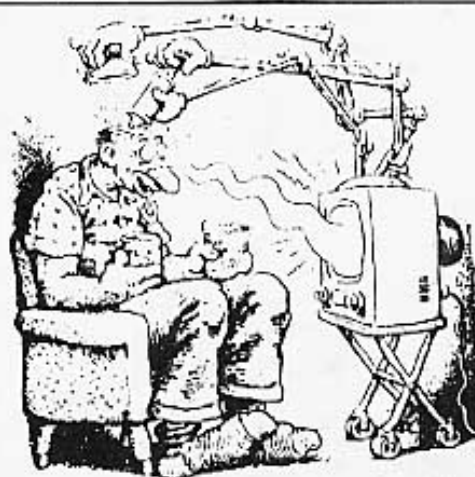
Me n'adono que, avui en dia, no són únicament els xiquets qui estan desorientats dins d'esta societat. Qualsevol que vol enterar-se del que passe i -inocent d'ell- lliis la premsa o veu normalment el telediari, sol acabar en un caos mental digne de psicòleg. Es tal el bombardeig d'informació que rebem, però tan poc el temps per assimilar-la que un acabe saturat de sentir sempre les mateixes notícies canviant sols els protagonistes.

Qué passe? ens informen constantment i no estem informats; sone a contradicció però no és així ja que arribe un punt on no assimilem la diferència entre l'assassinat d'un policia i la nova pel·lícula d'Almodovar.

No per més canals de comunicació ens trobarem més al corrent del nostre

voltant, si la manera de tractar-la seguís sent tan superficial, incoherent i monopolitzada.

Poc a poc, l'individu passiu que s'assente davant de la TV perd autonomia de pensament i acció. S'encarregue la

**QUE NO
TE
MENGEN
EL
COCO**

publicitat o les pel·lícules nord-americanes
(per no dir res més) d'inculcarnos